

satte i ministeriet og deres edb-programmer. Det er et særskilt problem, og man må håbe på, at ministeriet snart får tid til at begrunde valget af kriterier og dokumentere, i hvilket omfang kriterierne opfanger de faktiske udgifter. Det er en skam, at det store arbejde i finansieringsudvalget, herunder udarbejdelse af betænkning 1437, i så ringe grad er blevet udnyttet til at begrunde de enkelte lovforslag.

I debatten om udligningsforliget har borgernes rådighedsbeløb stået centralt. EL er enig i, at det ikke er på de private udgifter, man skal måle en udligning mellem kommunerne, men partiet finder, at de spørgsmål, der er blevet rejst om høje boligudgifter, især blandt offentligt ansatte, i hovedstadsregionen i forhold til det øvrige Danmark, bør løses snarest muligt.

Centralt i debatten har også været, at udligningsreformen er koblet sammen med en begrænsning af kommunernes mulighed for skatteudskrivning. Det er klart, at når nogle kommuner både skal bidrage til andre kommuner og forringe deres kommunale service, skabes en aversion mod hele udligningssystemet. Det finder EL er synd, for det ødelægger den solidariske idé, som er udligningssystemets fornemste formål.

De dårligste elementer i udligningsreformforslagene finder EL dels som følge af kommunalreformen og dels i nye incitament for kommunerne. I det følgende skal for kortheds skyld blot fremhæves tre områder: sundhed, boligstøtte og sociale institutioner.

Kommunalreformen har indført en usolidarisk finansiering af sundhedsudgifter mellem kommunerne. Før kommunalreformen opkrævede amterne skat, og udligningen mellem amterne var på 85 pct. Med kommunalreformen fratages amterne udskrivningen af skat, således at man bryder med den kommunaløkonomiske grundsatning om, at der skal være sammenhæng mellem ansvar og kompetence. Sundhedssektoren vil efter 2006 forvaltningsmæssigt ligge under regionerne, som altså vil have kompetencen, men ansvaret for finansieringen vil i stort omfang ligge hos den enkelte kommune og i kontraktet mellem kommunerne i regionen.

Da der er meget stor forskel på borgernes sundhedstilstand og behov for sundhedsydelser, vil kommunerne blive belastet meget forskelligt efter indførelsen af kommunalreformen pr. 1. januar 2007.

De konkrete merudgifter til sundhedsområdet for de enkelte kommuner fremgår af svaret på spørgsmål 8 under L 207, forslag til lov om ændring af personskatteloven og andre skattelove. (Indførelse af et sundhedsbidrag, ændringer som led i den kommunale finansieringsreform m.v.). Tallene viser, at det især er de sædvanlige udkantkommuner med en stor andel af indbyggerne på overførselsindkomster, en »gammel« befolkningssammensætning og få indbyggere med længerevarende uddannelse, der har uforholdsmæssigt høje udgifter dels i forhold til beskatningsgrundlaget, dels pr. indbygger. Modsat vil skatteborgere i f.eks. Gentofte, Lyngby-Taarbæk, Furesø, Hørsholm og Rudersdal slippe langt billigere, fordi sundhedstilstanden i disse kommuner er bedre. Variationen går fra 1,1 pct. til 2,7 pct. af beskatningsgrundlaget.

Konsekvensen af kommunalreformen, uligheden i sundhed og denne udligningsreform er altså en usolidarisk finansiering af sundhedssektoren, som uvægerligt vil føre til ringere sundhedsydelser dér, hvor behovet er størst.

Kommunalreformen betød, at de sociale og de sundhedsmæssige institutioner, som før var placeret i amterne med solidarisk finansiering, for over 80 pct.s vedkommende er kommet under den kommune, hvori de fysisk er placeret. Kommunerne skal herefter købe pladser hos hinanden. Der er visse statslige tilskud til de ekstraordinært dyre behandlinger, men resultatet er samlet set, at borgernes behandling på specielle sociale institutioner langt overvejende bliver et anliggende for hjemkommunen. Det giver kommunerne et incitament til at spare på behandlingen og til at afvise tilflyttere med sociale og sundhedsmæssige behandlingsbehov.

Udligningsreformen bryder med den solidariske finansiering af boligstøtte i hovedstadsregionen. Formålet skulle angiveligt være at give kommunerne incitament til at nedbringe boligstøtten, men EL finder, at boligstøtten er et retskrav, som beboere i udlejningsejendomme, almene boliger og andelsboliger har og skal have. Det er således helt uacceptabelt at give kommunerne et incitament til at undlade at oplyse borgerne om deres ret og på anden måde vanskeliggøre tildeling af boligstøtte. Set i et fremtidsperspektiv vil kommunerne have incitament til at afvise byggeri af alt andet end ejerboliger. Det vil give et ensformigt boligmarked forbeholdt